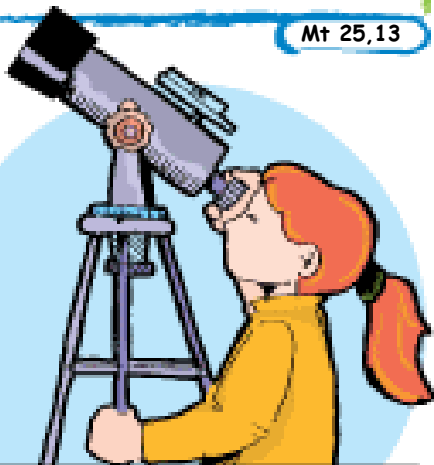

2002. november

ÉLETIGE

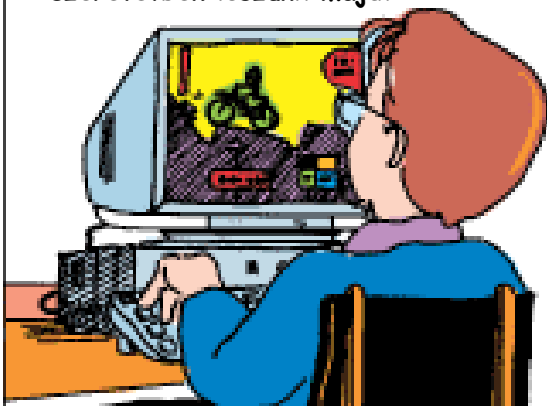
„Legyetek tehát éberek, mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát.”

Mt 25,13

NÉHA OLYANNYIRA BELEMERÜLÜNK A HÉTKÖZNAPOK ELFOGLALTSÁGAIBA, HOGY ELFELEJTJÜK ŐT, AKI ÉLETET ADOTT NEKÜNK, ŐT, AKI VISSZA IS FOGJA AZT KÉRNI TŐLÜNK, HOGY BEVEZESSEN MINKET AZ ÉLET TELJESSÉGÉBE, AZ ATYÁVAL VALÓ KÖZÖSSÉGBE, A MENNYORSZÁGBA.

Készek leszünk majd arra, hogy találkozunk Vele? Más szóval: szeretetben leszünk majd?

VAGY MAGÁVAL RAGAD MINKET A SOK TENNIVALÓ, A KÉRÉSZÉLETŰ ÓRÖMÖK VAGY A BIRTOKLÁSVÁGY, ÉS MEGFELEJTKEZÜNK AZ EGYETLENRŐL, AMI SZÜKSÉGES: ARRÓL, HOGY SZERESSÜNK?

De hogyan virrasszunk?

TUDJUK, HOGY AZ VIRRASZT JÓL, AKI SZERET.

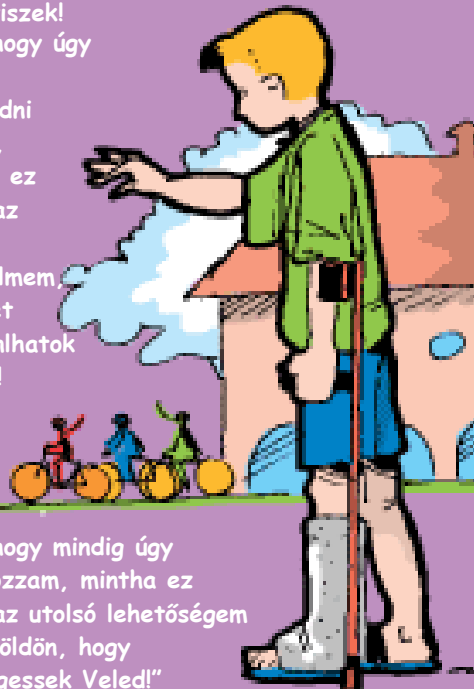
ÉS AZZAL VÁRJUK, HA KONKRÉTAN SZERETÜNK: HA ŐT SZOLGÁLJUK PÉLDÁUL AZOKBAN, AKIK KÖZEL ÁLLNAK HOZZÁNK, VAGY HA ELKÖTELEZETTEN DOLGOZUNK EGY IGAZABB TÁRSADALOM ÉPÍTÉSÉN.

„Jézus, add, hogy úgy szóljak mindig, mintha ez lenne az utolsó szavam, amelyet kimondok!

Add, hogy mindig úgy cselekedjem, mintha ez lenne az utolsó tettem, amelyet végbeviszek!

Add, hogy úgy tudjak szenvedni mindig, mintha ez lenne az utolsó gyötrelmem, amelyet felajánlhatok Neked!

Add, hogy mindig úgy imádkozzam, mintha ez lenne az utolsó lehetőségem itt a földön, hogy beszélgessek Veled!”